

Warszawa, dnia 21 listopada 2012 r.

MINISTER ŚRODOWISKA

GABINET MARSZAŁKA SENATU
wpłynęło dn. 22.11.12.
nr 5294 podpis *Borusewicz*

BM-zk - 070 - 728 / 46640 / 12 / Mk

P.R. Rojek
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 26.11.12
nr 9748 podpis *Rojek*

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na oświadczenie senatora Grzegorza Czeleja, przekazane przez panią Marię Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej pismem z dnia 11 października 2012 r., znak: BPS-043-692/12, w sprawie zakresu regulacji projektu założeń projektu ustawy – Prawo wodne w aspekcie proponowanych rozwiązań dotyczących żeglugi śródlądowej, w załączeniu przekazuję stosowne wyjaśnienia.

[Signature]
Zap. Ministra
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

Do wiadomości: Departament Spraw Parlamentarnych w KPRM.

**Stanowisko w sprawie oświadczenia senatora Grzegorza Czeleja
dotyczącego zakresu przedmiotowego projektu założeń – projektu ustawy – Prawo wodne**

Analiza stanu prawnego w zakresie struktury organów administracji rządowej wykonujących zadania związane z gospodarką wodną uzasadnia przyjęcie założenia zniesienia dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej jako organów administracji rządowej niezespólonej – terenowych organów administracji żeglugi śródlądowej oraz likwidacji urzędów żeglugi śródlądowej jako urzędów administracji rządowej niezespólonej zapewniających obsługę dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej. Ustawowe zadania dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej zostaną przypisane dyrektorom urzędów gospodarki wodnej regionów wodnych. Wprowadzenie takiego rozwiązania będzie wymagało oczywiście dokonania daleko idących zmian w przepisach ustawy o żegludze śródlądowej, w szczególności w zakresie podziału kompetencji między ministra właściwego do spraw transportu oraz ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej. Przewiduje się, że minister właściwy do spraw transportu utrzyma swoje dotychczasowe kompetencje w zakresie polityki transportowej, Funduszu Żeglugi Śródlądowej i Funduszu Rezerwowego, oraz regulacji prawnomiędzynarodowych dotyczących przewozu pasażerów i towarów po śródlądowych drogach wodnych. Natomiast minister właściwy do spraw gospodarki wodnej oraz nadzorowani przez tego ministra dyrektorzy urzędów gospodarki wodnej regionów wodnych będą realizować pozostałe zadania określone w ustawie o żegludze śródlądowej. Zadania te będą obejmować w szczególności problematykę warunków uprawiania żeglugi, prowadzenia rejestrów, bezpieczeństwa żeglugi, śródlądowych dróg wodnych oraz pilotażu. Minister właściwy do spraw transportu będzie miał ponadto istotny wpływ na obsadę stanowiska zastępcy dyrektora urzędu gospodarki wodnej regionu wodnego nadzorującego pion żeglugi śródlądowej, gdyż zostanie mu przydana kompetencja do uzgadniania kandydatury na to stanowisko.

Uzasadnieniem dla tej propozycji jest przede wszystkim koncepcja umiejscowienia kluczowych zadań związanych z gospodarką wodną w jednym wyspecjalizowanym organie administracji rządowej. Dyrektor urzędu gospodarki wodnej regionu wodnego będzie bowiem realizował zadania dotychczasowego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej, z wyłączeniem kompetencji obejmujących utrzymywanie wód oraz prowadzenie inwestycji w gospodarce wodnej. Przydanie temu organowi administracji rządowej niezespólonej dodatkowych zadań realizowanych aktualnie przez dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej pozwoli na utworzenie organu o pełnym katalogu kompetencji, obejmującym wszystkie kluczowe dla gospodarki wodnej aspekty. Jednolite zarządzanie obszarem gospodarki wodnej z pewnością przyczyni się do lepszej koordynacji zadań podejmowanych w obszarze gospodarki wodnej w ścisłym ujęciu jak i w obszarze żeglugi śródlądowej. Należy bowiem podkreślić, że aktualnie dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej realizują już zadania w zakresie śródlądowych dróg wodnych. W pierwszej kolejności należy wskazać na prowadzenie przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej inwestycji na śródlądowych drogach wodnych. Jako przykład należy podać jedną z największych inwestycji w gospodarce wodnej realizowaną w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko, jaką jest modernizacja Wrocławskiego Węzła Wodnego, realizowana przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej we Wrocławiu. Jest to zadanie o zasadniczym znaczeniu dla infrastruktury dróg wodnych oraz dla żeglugi śródlądowej. Ponadto w ramach osi 7.5 Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko, regionalne zarządy gospodarki wodnej realizują projekty mające na celu lepsze wykorzystanie śródlądowych dróg wodnych w Polsce. Należy bowiem mieć na względzie, że zgodnie z art. 43 ust. 4 ustawy o żegludze śródlądowej, utrzymanie śródlądowych dróg wodnych w stanie zapewniającym bezpieczną żeglugę należy do jednostek organizacyjnych ministra

Zam. Ministra
Sekretarz Stanu

Stanisław Gawłowski

właściwego do spraw gospodarki wodnej, które ta ustawa określa jako „administrację drogi wodnej”. Istotne znaczenie ma także aspekt ograniczenia liczby urzędów, co w szczególności przełoży się na zdecydowanie bardziej racjonalną gospodarkę środkami publicznymi z budżetu państwa. Pragnę podkreślić, że w miejsce 7 regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz 8 urzędów żeglugi śródlądowej powstanie 6 nowych urzędów o pełnym katalogu kompetencji. Pozwoli to na zmniejszenie poziomu zaangażowania środków publicznych z budżetu państwa przeznaczanych aktualnie na działalność 15 urzędów.

Uprzejmie informuję, że projekt założeń projektu ustawy – Prawo wodne, jest znany Ministrowi Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, a kwestia likwidacji urzędów żeglugi śródlądowej i utworzenia pionu żeglugi śródlądowej w nowych urzędach gospodarki wodnej, nie stanowi rozbieżności.

Zgodnie z Regulaminem pracy Rady Ministrów projekt założeń projektu ustawy – Prawo wodne został poddany szerokim konsultacjom społecznym, w tym z organami administracji rządowej niezespólonej i organizacjami związkowymi. Znamienne jest, że dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej nie zajęli w tym zakresie jednolitego stanowiska. W szczególności Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu uznał propozycję konsolidacji spraw w obszarze gospodarki wodnej za nowatorską i zaakcentował mocne powiązania między żeglugą śródlądową, a gospodarką wodną. Organizacje związkowe nie przedstawiły pozytywnej opinii co do projektu założeń, niemniej skupiały się głównie na problematyce pracowniczej. Dlatego też, propozycje regulacji przejściowych dotyczące spraw pracowniczych zostały zmodyfikowane, oraz uzupełnione o regulacje wynikające z Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy w Jednostkach Gospodarki Wodnej państwowej sfery budżetowej, obowiązującym od dnia 4 kwietnia 2008 r., z którego wynikają szczególne rozwiązania dotyczące stosunku pracy pracowników objętych tym Układem.

W trakcie opracowywania też do projektu założeń projektu ustawy – Prawo wodne były brane pod uwagę dostępne opracowania o charakterze strategicznym, jednakże genezy projektu założeń należy doszukiwać się przede wszystkim w Krajowym Programie Reform Europa 2020, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 26 kwietnia 2011 r.

Odnosząc się do postulatu ustanowienia odrębnego ministra odpowiedzialnego wyłącznie za gospodarkę wodną, pozwalam sobie uprzejmie zauważyć, że ten postulat nie był brany pod uwagę. Jednym z celów reformy gospodarki wodnej jest bowiem ograniczenie administracji w tym obszarze, co oznacza, że utworzenie nowego resortu byłoby w swej istocie niezgodne z duchem tej reformy. Nie był także brany pod uwagę postulat powierzenia nadzoru nad Prezesem Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej Prezesowi Rady Ministrów, gdyż pod nadzorem Prezesa Rady Ministrów pozostają wyłącznie centralne organy administracji rządowej działające w wyłącznie obszarach szczególnych, nieobjętych zakresem działań administracji rządowej. Zgodnie z art. 33a ustawy o działach administracji rządowej, Prezes Rady Ministrów nadzoruje Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych, Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, oraz Szefów: Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu i Centralnego Biura Antykorupcyjnego. Natomiast w świetle art. 34 tej ustawy, centralne organy administracji rządowej funkcjonujące w ramach poszczególnych działów administracji rządowej są nadzorowane przez ministrów kierujących tymi działami.